

Rosamund Lupton
AFTERWARDS
Copyright © Rosamund Lupton, 2011

Розамънд Лъптън

ПОСЛЕ

© Мария Чайлд, превод, 2014

© Getty Images, снимка на корицата, 2014

© **Enthusiast** – запазена марка на „Алто комюникейшънс
енд пбблишинг“ ООД, 2014

ISBN 978-619-164-101-7

РОЗАМЪНД ЛЪПТЪН

ПОСЛЕ

*Превод от английски
Мария Чайлд*

enthusiast

София • 2014

ПРОЛОГ

Не можех да помръдна дори малкото си пръстче, нито да трепна с клепачи. Не можех да отворя уста, за да изкрещя.

Мъчех се *с все сили* да поместя огромната тежка коруба, в която се беше превърнало тялото ми, но лежах затисната под корпуса на потънал на океанското дъно гигантски кораб и движението беше невъзможно.

Клепачите ми бяха заварени. Тъпанчетата – спукани. Гласните струни – скъсани.

На дъното беше много тежко и тъмно като в рог; над мен се простираше цяла миля черна вода.

Трябва да се боря, казах си, мислейки за теб. Изплъзнах се от разбитата коруба на тялото си и се озовах в черния океан.

Заплувах нагоре към дневната светлина с всичка сила.

Оказа се, че в крайна сметка дълбочината не е цяла миля.

Защото изведнъж се озовах в бяла, ярко осветена стая, изпълнена с острата миризма на антисептик. Чух гласове, някой спомена името ми.

Видях телесната си обвивка, която беше част от моето „аз“, в болнично легло. Един доктор повдигна клепачите ми и светна с фенерче в очите ми; друг изправи горната част на леглото ми, трети заби система в ръката ми.

Няма да повярваш на това. Ти си мъж, който строи бен-тове и изкачва планини; мъж, който *познава* природните и

физичните закони. „Глупости!“ , възкликваш, когато някой говори за паранормални явления по телевизията. Макар че ще си по-мил с жена си и няма да се подиграваш на думите ѝ, все пак ще си помислиш, че е невъзможно. Но човек *наистина* може да се отдели от тялото си. Във вестниците пишат за подобни случаи; хора разказват за тях по „Радио 4“.

Но ако случващото се е реално, какво би трябвало да направя? Да си проправя път сред докторите и да изблъскам сестрата, която бръсне главата ми? „Извинете! Направете път! Извинявам се! Това е моето тяло, струва ми се. Всъщност аз съм си тук!“

През ума ми преминаха невероятни неща, понеже ме беше страх. Страх, от който ми се повръщаше, страх, от който ме побиваха тръпки и който ме караше да треперя.

И когато изпитах страха, си спомних.

Непоносимата жегата, гневните пламъци и давящия дим.

Училището гореше.

Ти прекара следобед на онази твоя важна среща в Би Би Си, така че не си усетил силния топъл вятър. „Като манна небесна за спортен празник“, казваха си родителите един на друг. Помислих си, че дори Бог да съществуваше, щеше да е малко зает покрай гладуващите хора в Африка или изоставените сирачета в Източна Европа, за да се занимава с осигуряването на безплатен климатик за надбягването с чували в „Сидли Хаус“.

Слънцето блестеше върху белите линии, очертани по тревата; свирките, окачени на вратовете на учителите, лъщяха; косите на децата бяха лъскавоарки. Затрогващо големите стъпала на малките крачета отскачаха от тревата по време на състезанието на сто метра, надпреварата с чували, бягането с препятствия. През лятото училището не може да се види, тъй като огромните корони на дъбовете го скриват от поглед, но аз знаех, че децата от предучилищната група все още имаха занятия, и си помислих, че е срамota най-малките да не могат да излязат навън и също да се насладят на летния следобед.

Адам носеше значката с надпис „Вече съм на осем!“ от картичката, която му бяхме подарили сутринта – едва тази сутрин. Той се спусна към мен, а малкото му лице сияеше, защото отиваше да вземе тортата си от сградата на училището *ей сегичка!* Роуина трябваше да донесе медалите,

така че щеше да отиде с него; Роуина, която учеше в „Сидли Хаус“ заедно с Джени преди толкова много луни.

Когато двамата тръгнаха, се огледах да видя дали Джени се е появила. След пълния ѝ провал на зрелостните изпити смятах, че би трябвало незабавно да започне да преговаря за поправителните, но тя искаше да продължи да работи в „Сидли Хаус“, за да плати заплануваното си пътуване до Канада. Странно е, като си помисля колко много възразявах срещу това.

Мислех, че е достатъчно предизвикателство на седемнадесет години да заемаш временно място на помощник-учител, а този следобед я бяха натоварили и със задълженията на училищна сестра. Двете нежно бяхме кръстосали шпаги по време на закуската.

– Просто си прекалено млада, за да поемаш такава голяма отговорност.

– Говорим за спортен празник на учениците от начален курс, мамо, не за кървава катастрофа на магистралата.

Но сега смяната ѝ почти беше свършила – без никакви инциденти – и тя скоро щеше да излезе и да се присъедини към нас. Сигурна бях, че няма търпение да напусне онази малка задушна стая, забутана на последния етаж на училището.

На закуска бях забелязала, че е облякла онази червена пола с волани и един прилепнал топ, и ѝ бях казала, че не изглежда много професионално, но кога ли Джени се е вслушвала в съветите ми относно дрехите?

– Благодари на съдбата, че не съм в свлечени дънки.

– Имаш предвид онези, които момчетата носят по средата на задниците си?

– Да.

– Винаги ми се е искало да отида и да им ги издърпам нагоре.

Тя избухва в смях.

А дългите ѝ крака наистина изглеждат прекрасно под прекалено късата прозрачна пола и пряко волята ми ме обзема лека гордост.

Макар че е наследила дългите си крака от теб.

Мейси се появи на игрището, сините ѝ очи блестяха, цялото ѝ лице представляваше една огромна усмивка. Някои хора я подценяват, смятайки я за превзета и фалшива представителка на висшата класа, облечена в блузи със забавни щампи (и с дълги ръкави в различен цвят), но повечето я обичаме.

– Грейси – каза тя и ме прегърна. – Дойдох да закарам Роуина у дома. Изпрати ми съобщение преди малко, каза, че метротото не работело. И така, майката шофьор идва да спаси положението!

– Отиде за медалите – казах ѝ. – Адам е с нея, ще си вземе тортата. Трябва да се върнат всеки момент.

Мейси се усмихна.

– Каква торта избрахте тази година?

– Правоъгълна шоколадова от „Маркс енд Спенсър“. Ади издълба окоп с една лъжица, махнахме всички дражета и ги заменихме с войници. Така че стана торта, изобразяваща Първата световна война. Което звучи малко жестоко, но е в тон с обучението във втори клас, така че се надявам никой да не възрази.

Тя се засмя.

– Страхотно.

– Всъщност не е, но той вярва, че е така.

– Тя *най-добрата* ти приятелка ли е, мамо? – попита ме Адам неотдавна.

– Вероятно да – отвърнах.

Имаше пожар и те бяха наред него.

Те бяха наред него.

И в следващия миг вече летях със скоростта на един писък.

Бяха толкова бързо, че нямаш време да дишам.

Един препускащ писък, който не можеше да престане, докато не прегърнех и двамата.

Когато прекосяха шосето, чух сирени откъм моста. Но пожарните не се движеха. До светофара имаше изоставени коли, които блокираха пътя им, други коли спираха наред шосето – от тях изскачаха жени и хукваха по моста към училището. Но всички майки бяха на спортния празник. Какво правеха всичките тези жени, защо изритваха настрана обувките си с високи платформи и се спъваха в джапанките си, и крещяха, докато тичаха – също като мен? Познах една от тях, детето ѝ беше в предучилищната група. Майките на четиригодишните, дошли, както обикновено, да приберат децата си. Една беше зарязала малко дете в изоставения си джип и мъничето удряше по прозореца, докато наблюдаваше как майка му взема участие в това ужасяващо майчинско надбягване.

Пристигнах първа, преди всички останали майки, защото на тях все още им предстоеше да прекосят шосето и да пробягат автомобилната алея.

Освен това четиригодишните малчугани вече бяха наредени в редица пред училището заедно с учителката им; Мейси беше там, прегърнала учителката. Забелязах колко стресирана изглеждаше младата жена. Черният дим се виеше от сградата зад гърба им – все едно бълван от фабричен комин, – и опушваше лятното синьо небе.

И Адам беше навън – *навън!* – до онази бронзова статуя. И ридаеше, притиснат към Роуина, а тя крепко го прегръщаше. И в този момент на облекчение усетих как от гърдите ми се излива любов, насочена не само към моето малко момченце, но и към момичето, което го успокояваше.

Позволих си да изпитам това свиващо стомаха облекчение за секунда, може би две, после се огледах за Джени. Руса коса, подстригана на черта, слабичка фигура. Навън нямаше никой, който дори слабо да наподобява Джени. Сирените виеха откъм моста.

И четиригодишните започнаха да плачат, когато видяха как майките им тичат с пълна скорост към тях, с лъснали от сълзи лица и протегнати ръце, копнеещи да прегърнат децата си.

Обърнах се към горящата сграда. От класните стаи на втория и третия етаж се виеше черен пушек.

Джени!

The background of the entire page is a photograph of a person wearing a bright red coat, walking away from the viewer down a snow-covered path. To the left of the path is a tall, leafless tree with snow on its branches. The path leads towards a hazy, distant landscape under a grey sky. The entire image has a slightly distressed, torn-edge border.

РОЗАМЪНД ЛЪПТЪН

Приказка за две сестри,
зловеца като филм на Хичкок.
Майсторски написан
психологически трилър.

Киркус Ривю

Няма те!!!

enthusiast

Игвам да те намеря...

СЕСТРА

Розамънд Лъптън
ПОСЛЕ

Превод *Мария Чайлд*
Редактор *Мария Чунчева*
Снимка на корицата *Getty Images*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагъзова*

*Английска. Първо издание.
Формат 60 × 90/16
Печатни коли 30*

ISBN 978-ISBN 978-619-164-101-7

Издава

enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ №20
тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат МУЛТИПРИНТ ООД

